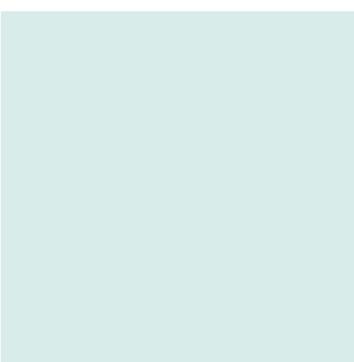
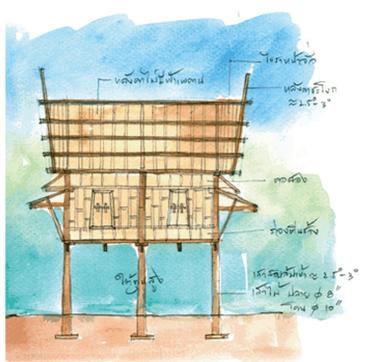
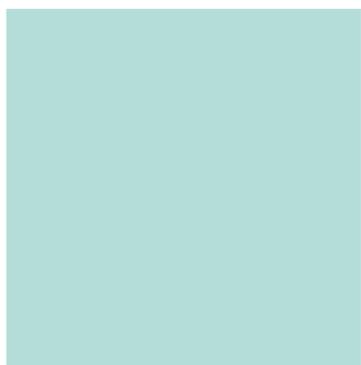
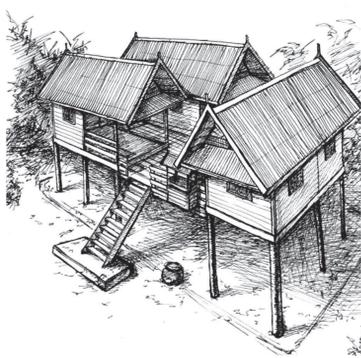

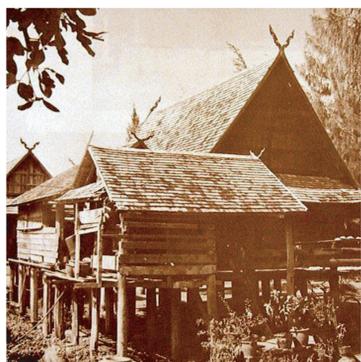
บ้านทรงไทยในแต่ละภาค
ต่างมีลักษณะที่สอดคล้องกับ
สภาพแวดล้อม ซึ่งบอกเล่าเรื่องราว
ที่ดำเนินมาในอดีต
พัฒนาและเปลี่ยนแปลง
จนถึงปัจจุบัน
เสมือนสมุดบันทึก
เรื่องราวชีวิตของคนไทย

บ้านทรงไทย... ความเหมือน ที่แตกต่าง

ภาคเหนือ

"เรือนกาแล" หรือ "เรือนแบบเชียงแสน" จุดเด่นสำคัญ
ของเรือนลักษณะนี้คือการมี "กาแล" ซึ่งเป็นไม้ป็นขนาดเล็ก
แกะสลักที่ปลายบนสุด เพื่อป้องกันการเกาะของนกแร้ง
ซึ่งชาวล้านนาถือว่าเป็นสัตว์ที่ไม่เป็นมงคล

ภาคอีสาน

"เรือนเสาสูง" ของกลุ่มชนตระกูลไท - ลาว
อาคารลักษณะนี้มีจุดเด่นคือ มีใต้ถุนสูงมาก
อากาศถ่ายเทสะดวกเป็นการใช้ประโยชน์จากทิศทางลม
และสามารถแก้ปัญหาหน้าท่วมในฤดูน้ำหลากได้อีกด้วย

ภาคกลาง

จุดเด่นของเรือนไทยภาคกลางคือ "เรือนฝาปะกน" ที่ทำจากไม้สัก มีไม้ลูกตั้งและลูกนอน
และมีแผ่นไม้บางเข้าลิ้นประกบกันสนิท ใต้ถุนยกสูงโดยลดหลั่นระดับกับพื้นห้องและชาน
ช่วยให้อากาศพัดผ่านจากใต้ถุนขึ้นมาข้างบน และสามารถมองลงมายังใต้ถุนชั้นล่างได้
เพื่อดูแลความปลอดภัยได้

ภาคใต้

โดยเอกลักษณ์ของเรือนภาคใต้อยู่ที่หลังคาเรือน
ทรงปั้นหยา ที่สามารถต้านทานลมพายุได้ดี
และเสาเรือนจะเป็นเสาไม้ ตั้งบนตอม่อหินเสา
เหตุเพราะสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติเกิดพายุไต้ฝุ่น
พายุฝนลมแรงเสมอ จึงจำเป็นต้องมีโครงสร้างที่แข็งแรง

แม้ลักษณะที่อยู่อาศัยของคนไทยจะเปลี่ยนแปลงไปจากบ้านทรงไทยมาถูกแทนที่ด้วย
บ้านทรงสมัยใหม่ แต่สิ่งที่ยังคงเหลือไว้ก็คือ รูปแบบการใช้งานของห้องต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น
ห้องนั่งเล่น ห้องนอน ห้องครัว หรือห้องน้ำ ที่ยังแฝงไปด้วยความรู้ที่ซ่อนเอาไว้
เพื่อรอให้คนในบ้านค้นหา

ที่มา :
ภัทราวดี ศิริวรรณ. สถาปัตยกรรมไทย (พิมพ์ครั้งที่ 5), ปทุมธานี: สากนบุ๊คส์, 2554.

นิตรศการ "บ้านนี้...มีวิถี"

56-08 / No. 03

ผลิตโดย
โครงการความร่วมมือทางวิชาการ
สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ (TK park) และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)